

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Nürtingen (Niemcy) w dniu 10 września 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Faizowi Rasoolowi

(Sprawa C-568/16)

(2017/C 022/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Nürtingen

Strony w postępowaniu głównym

Faiz Rasool, Rasool Entertainment GmbH, Staatsanwaltschaft Stuttgart

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 lit. o) dyrektywy w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy 2007/64/WE) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że istniejąca w koncesjonowanym przez państwo salonie gier możliwość wypłacenia przy użyciu karty płatniczej i kodu PIN gotówki z terminalu płatniczego, który jest jednocześnie automatem do wymiany pieniędzy, przy czym pod względem bankowo- i rachunkowotechnicznym transakcja jest przetwarzana przez zewnętrznego usługodawcę („operatora sieci”) i wypłata na rzecz klienta następuje dopiero wtedy, gdy operator sieci po sprawdzeniu dostępności środków na rachunku wysła kod autoryzacyjny do terminalu płatniczego, podczas gdy podmiot prowadzący salon gier wypełnia jedynie wielofunkcyjny automat do wymiany pieniędzy gotówką i otrzymuje uznanie od banku prowadzącego rachunek klienta wypłacającego pieniądze w wysokości wypłaconej gotówki, stanowi działalność, o której mowa w art. 3 lit. o) dyrektywy, i tym samym nie podlega obowiązkowi uzyskania zezwolenia?
2. W razie gdyby działalność opisana w pytaniu pierwszym nie stanowiła działalności, o której mowa w art. 3 lit. o):

Czy art. 3 lit. e) dyrektywy 2007/64/WE należy interpretować w ten sposób, że opisana w pytaniu pierwszym możliwość wypłacenia gotówki przy użyciu kodu PIN stanowi działalność, o której mowa w tym przepisie, jeżeli jednocześnie z wypłatą gotówki zostaje wygenerowany voucher w wysokości 20 EUR, który należy zrealizować u obsługi salonu gier w celu wrzucenia przez obsługę salonu gier monet do automatu do gier?

W razie gdyby działalność opisana w pytaniach pierwszym i drugim nie stanowiła działalności wyłączonej na podstawie art. 3 lit. o) lub lit. e) z zakresu zastosowania dyrektywy:

- 3a. Czy pkt 2 załącznika do dyrektywy 2007/64/WE należy interpretować w ten sposób, że opisana w pytaniach pierwszym i drugim działalność podmiotu prowadzącego salon gier stanowi podlegającą obowiązkowi uzyskania zezwolenia usługę płatniczą, mimo że podmiot prowadzący salon gier nie prowadzi rachunku klienta wypłacającego pieniądze?
- 3b. Czy art. 4 pkt 3 dyrektywy 2007/64/WE należy interpretować w ten sposób, że opisana w pytaniach pierwszym i drugim działalność podmiotu prowadzącego salon gier stanowi usługę płatniczą w rozumieniu tego przepisu, jeżeli podmiot prowadzący salon gier udostępnia usługę nieodpłatnie?

W razie gdyby Trybunał uznał przedstawioną działalność za podlegającą obowiązkowi uzyskania zezwolenia usługę płatniczą:

4. Czy prawo Unii i dyrektywę w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie nałożeniu kary za eksploatację bankomatu w okolicznościach niniejszego przypadku, jeżeli tego samego rodzaju bankomaty są lub były eksploatowane w licznych koncesjonowanych przez państwo salonach gier oraz w koncesjonowanych przez państwo i częściowo również prowadzonych przez państwo kasynach bez zezwolenia i właściwy organ ds. zezwoleń i nadzoru nie zgłasza zastrzeżeń?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej także na pytanie czwarte:

5. Czy dyrektywę w sprawie usług płatniczych i obowiązującą w prawie Unii zasady pewności prawa i jasności prawa oraz art. 17 karty należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach niniejszego przypadku stoją one na przeszkodzie praktyce organów i sądów, która nakazuje, aby skarbowi państwa przypadły te kwoty pieniężne („przepadek”), które podmiot prowadzący salon gier otrzymał za pośrednictwem usługi operatora sieci od klientów banku, którzy przy użyciu karty płatniczej i kodu PIN pobrali umieszczoną przez niego gotówkę lub vouchery do gry na automatach, mimo że wszystkie uznania odpowiadają tylko tym kwotom, które klienci otrzymali za pośrednictwem automatów w gotówce lub w voucherach do gry?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE; Dz.U. L 319, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice
(Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 14 listopada 2016 r. – Air Berlin plc/
Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs**

(Sprawa C-573/16)

(2017/C 022/22)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air Berlin plc

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nałożenie przez państwo członkowskie opłaty skarbowej według stawki 1,5 % od przeniesienia określonego powyżej w wyżej opisanych okolicznościach stanowi naruszenie jednego lub większej liczby z wymienionych przepisów:

1) art. 10 lub art. 11 pierwszej dyrektywy ⁽¹⁾;

2) art. 4 lub art. 5 drugiej dyrektywy ⁽²⁾; lub

3) art. 12, 43, 48, 49 lub 56 TWE?

- 2) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze jest odmienna w okolicznościach, w których przeniesienie udziałów do systemu rozliczeniowego było wymagane w celu ułatwienia notowania danej spółki na giełdzie w tym państwie członkowskim lub innym państwie członkowskim?

- 3) Czy odpowiedź na pytanie pierwsze lub na pytanie drugie jest odmienna w okolicznościach, w których prawo krajowe państwa członkowskiego umożliwia podmiotowi prowadzącemu system rozliczeniowy, za zatwierdzeniem przez organ podatkowy, dokonanie wyboru, zgodnie z którym nie pobiera się opłaty skarbowej od przeniesienia akcji do systemu rozliczeniowego, a zamiast tego pobiera się podatek SDRT od każdej kolejnej sprzedaży akcji w ramach systemu rozliczeniowego (według stawki 0,5 % wynagrodzenia z tytułu sprzedaży)?